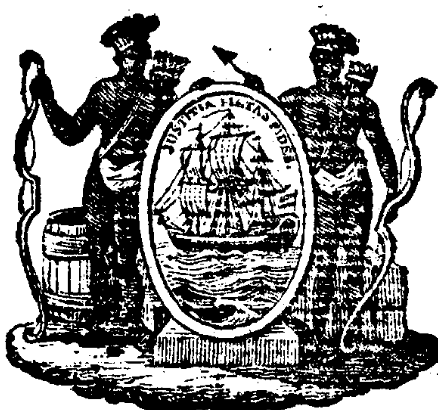
N°. 25. A°. 1835.

ZATURDAG, den 28sten MAART.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 23 Maart 1835.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen van den 12den dezer, N°. 278/253, is aan den Heer C. BARENDS als *Kapitein* en aan den Heer J. C. FREUDENBERG als *Eerste Luitenant*, beide in de divisie *Thorarica*, EERVOL ONTSLAG verleend; en voorts in gemelde divisie benoemd en aangesteld: tot *Kapitein* J. A. MULLER; tot *Eerste Luitenant*, F. J. DOMHOFF; tot *Tweede Luitenant*, D. M. UHLENKAMP en tot *Vaandrig*, J. DE NIEFELDT.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Mengelingen.

De Talmer.

Mieux vaut tard que jamais, was de zinspreuk van de oude familie der Tardifs, *die langzaam gaat, gaat zeker*, de zinspreuk der Loiters. De zalige Baronet Tardif op het kasteel *Neverdone*, de vader van onzen held, was met Miss Evelina Loiter, het eenige kind van den Baron Loiter van Limpinghams-Hal in den echt verbonden.

Eene onzaligere echtverbindtenis laat zich in allen ernst volstrekt niet denken; want wat kon er van twee devisen, als de genoemden, bij elkander genomen, anders komen dan onheil? Eene altoos en eeuwig herhaalde *maxime* moet noodzakelijk op de ontwikkeling van het karakter invloed uitoefenen, en wie zou willen ontkennen, dat een mensch, die nooit in zijn rijtuig kan stappen, die geen' brief kan verzegelen, zonder dat zijn oog immer op hetzelfde uithangbord valt, ten langen laatste wel of kwalijk daarnaar handelt! En nu nog wel twee zulke gedenkspreuken, die beide een en hetzelfde prediken!

De geest van talming en verzuiming scheen over onzen held te heerschen, reeds eer hij deze wereld van beproeving betrad. De heer van Neverdone en zijne jonge gemalin zagen reikhalzend het oogenblik te gemoet, dat hun een pand hunner huwelijksmin zou schenken. Ook de pachters der beide familien waren in gespannen verwachting omtrent den nieuwen erfgenaam; om van hunne liefde tot het heerschap geheel niet te spreken, moest, bij de viering zijner geboorte, een os gebraden en verscheidene vaten ale ten beste gegeven worden. Alle oude wijven in het vlek *Limpingham* joeg deze gewigtige zaak van haar spinnewiel; alle voorteeekens werden zorgvuldig gadegeslagen, de tijd berekend, en ten laatste kwam men op den 8 September bijeen, als op welken dag de jonge aardbewoner ontwijfelbaar de zon zou moeten begroeten. Die gewigtige dag genaakte; bereid scheen het naar eenige uitdrukkingen te oordeelen, die Lady Tardif zich had laten ontvallen, als of de oude vrouwen gelijk zoude krijgen, maar het was zoo niet; de dag verliep, zonder dat de kleine Tardif verscheen. Acht dagen, veertien dagen gingen voorbij; *die langzaam gaat, gaat zeker*, sprak Baron Loiter, *mieux vaut tard que jamais*, zeide zijn geduldige schoonzoon. Eindelijk op den 29 September, 21 dagen na de gemaakte rekening, om 9 ure des morgens, verkondigde de op een' schoorsteen van het kasteel opgeheschene roode vlag, dat het huis Tardif van den Hemel met een' mannelijken erfgenaam was gezegend geworden. Algemeen gejuich, de klokken werden getrokken, de biervaten op het gras gerold, en de os gaat ter slagtbank. Maar, als gezegd is, reeds vóór zijne geboorte bezweek onze held voor den vertragenden invloed van zijn gestarnte: *hij kwam te laat*. De jonge, zoo even plegtig verkondigde erfgenaam was niet onze Loiter Tardif! Er was zeker nog geen vierde van een uur verloopen, want vader en grootvader schudden elkander nog de handen, en wenschten elkander geluk; of de vroedvrouw stormde in de kamer, met de tijding, dat er nog een kind was. Dat was onze held. Gaf hij nu zijn' tweeling-broeder uit traagheid, of uit beleefdheid den voorrang dat laten wij daar: daarmede, dat hij een vierde van een uur te laat ter wereld kwam, verbeurde hij eens eene baronie met 32,000 pond sterling inkomsten, en nam daarvoor als naderhand geborene het niet onaardige rentetje van 300 pond sterling, zoo lang zijn vader leefde, en het uitzigt, om eenmaal af te hangen van de genade des genen, met wien hij zulke pligtplegingen gemaakt had.

Ter tijd, toen odze Tardif ter wereld kwam, was Jenner met zijn onzalig middel tegen dat heerlijk vergif, hetwelk de wereld voor eene overmaat van ellendige, ziekelijke kinderen bewaarde, nog niet te voorschijn gekomen. Op een' morgen trad de baker met een verstoord gezigt ter kamer in, en meldde den Baronet en zijne vrouw, toen zij aan 't ontbijt zaten, dat er digt bij het kasteel kwaadaardige kinderpokken waren uitgebroken. Bij deze onaangename tijding zagen de echte lieden elkander bedenkelijk aan. »Wat zullen wij er aan doen?" vroeg Lady Tardif de baker. »Milady," hernam deze, »laat toch aanstonds het kind inënten! ik heb het immers al over eene maand gezegd." — »*Die langzaam gaat, gaat zeker*," hervatte Lady Tardif; »ik geloof niet, dat de kleine het uitstaat." — *Mieux vaut tard que jamais*," zeide de Baronet, »men kan hem morgen inënten." Nog den eigen avond kreeg de arme kleine Loiter de natuurlijke pokken, en wel in den hoogsten graad. Hij was aan den oever des doods, maar haalde het er nog gelukkig door; met zijne schoonheid was het zekerlijk, dank zij de zinspreuk der Tardifs, gedaan.

Wij kunnen onmogelijk al de onheilen, al de jammeren vermelden, waarin de jonge Tardif reeds als kind door zijne traagheid, zijn eeuwig talmen en uitstellen geraakte. Was er in de school eene taak opgegeven, waarbij eenen prijs te behalen was, dan was hij met zijn werk, daar gewoonlijk veel goeds in was, doorgaans *bijkans* gereed, wanneer het overgegeven moest worden; altoos en eeuwig kwam hij daar juist een vierde van eene uur na den vastgestelden tijd mede aan. Voerde hij met zijne makkers een' aanslag op een boomgaard uit, zoo was bij het eerste alarm alles uit de voeten, alleen hij werd betrapt, en moest het gelag betalen.

Hij was een aankomende jongen geworden, en men begon er ernstig aan te denken, wat er van hem worden zou. De inkomsten der Tardifs en der Loiters bedroegen te zamen, ja, wel 32,000 ponden sterling; maar dit vermogen viel met titel en al natuurlijkerwijze den eerstgeborene ten deel, om hem met luister te omringen. Intusschen had de vader zich er ernstig aan laten gelegen liggen, om den jongsten zoon in de wereld voort te helpen, en op zekeren dag, toen de laatstgenoemde zijne bezorgdheid over zijne uitzigten uitte, ging de vader naar buiten, en kwam weldra met een papier terug. »Zie eens, Loiter," zeide hij, »over mijn vermogen kan ik niet beschikken, maar ik heb u niet vergeten; uwe fortuin is gemaakt. Ik ben bij de Oostindische Compagnie geïnteresseerd, en heb u bij dezelve een' voordeeligen post bezorgd. Ik heb er al lang moeite toe gedaan; maar ik wilde er niets van zeggen, eer de zaak klaar was. Daar, lees dien brief." De vrolijk verraste Tardif las: »Den 13 Februarij 179..," brak af en zeide: »Maar, lieve vader, de brief is tien dagen oud." — »Dat weet ik wel, lieve zoon; *die langzaam gaat, gaat zeker!* Een kind, dat men lief heeft, zend men niet maar zoo aanstonds weg naar *Oost-indië;* men mag zich daar wel eens op bedenken; maar lees verder!" Het bleek uit den brief, dat de Correspondent uiterlijk drie dagen na dato antwoord verzocht, omdat er nog meer personen dringend naar den post sollicitëerden.

Loiter was over deze goedheid van zijn vader getroffen, en bedankte hem uit grond van zijn hart; men besloot, dat hij van daag nog aan den heer Walter zou schrijven, en het aanbod aannemen, en berekende, dat de man zoo doende altijd nog tijdig genoeg kennis zou krijgen. Fluks, als naar gewoonte, zette zich Loiter aan zijne schrijftafel; daar het echter pas twee ure was, en de post eerst kwart over zevenen van *Limpingham* vertrok, zoo dacht hij, dat hij het werk altijd wel tot na het morgenrid zou kunnen verschuiven. Hij steeg dienvolgens te paard en deed zijn gewone toertje. Te huis gekomen, trad hij weder voor zijne schrijftafel, haalde een dozijn onbeantwoorde brieven voor den dag — op vier stond er, sterk onderstreept: men verzoekt om antworrd met omgaande post, op twee: *pressant* — bekeek ze, en begon eindelijk zijne epistel: »Wel-Edele Heer!" Zoo ver was hij, toen zag hij op zijn horlogie »Half zes!" dacht hij; »nu heb ik geen' tijd meer om brieven te schrijven: »ik moet mij dadelijk aankleeden om te eten; dan speel ik dat kwartiertje nog wat op de fluit, voorts kleed ik mij aan, vervolgens..." Hij nam de fluit en speelde, tot de klok hem het teeken tot het *toilet* gaf. Deze allergewigtigste bezigheid verrigt zijnde, tastte hij weder naar zijn' brief, verzamelde zijn gedachten, en bragt het ditmaal zoo ver: »Wel-Edele Heer Walter." Toen werd hij gewaar, dat zijn bediende hem geen' zakdoek gegeven had; hij belde, de bediende die kwam, was niet de zijne; hij zond om Robijn, die ook dadelijk te voorschijn kwam, schold hem om zijne vergeetachtigheid, en Robijn liep heen om het verzuimde goed te maken. Daar ging tijd mede heen, en Master Tardif wandelde de kamer op en neer. Robijn kwam en zeide, dat hij de lade waarin de zakdoeken lagen, niet open kon krijgen; dat het slot waarschijnlijk moest verdraaid zijn. Master Tardif zag dit in eigen persoon na, keek twintigmaal in het sleutelgat, blaasde ontelbare malen in den sleutel, en bekeek hem van alle kanten; eindelijk trad hij ook zegevierend uit het strijdperk, en het zegeteeken was een battisten zakdoek. Maar de overwinningen komen iemand menigmaal duur te staan; onze held verloor door de zijnen zestien minuten, en dit kostte hem een' post bij de Oostindische Compagnie. Hij begon weder aan zijn' brief; doch naauwelijks had hij de pen in de hand, of hij hoorde de klok luiden om te eten. In zulk een zamenloop van omstandigheden was het *diner* het verre weg minder gewigtige, en soep en visch kon altijd nog warm gehouden worden; in spijt van de eeuwige boodschappen uit de eetzaal bragt ook Loiter zijn' brief ridderlijk ten einde, en zond hem naar *Limpingham*. In den loop van den avond vernam men, dat de brief juist een kwartier te laat op de post was bezorgd, en eerst 's anderendaags kon verzonden worden. Mijnheer de vader dacht, dat hij ligt iets te laat kon aankomen; *mieux vaut tard que jamais*, zeide Loiter, en bekommerde er zich niet verder om.

Na verloop van een paar dagen kwam er antwoord; de Heer Walter kon niet voorbij, te bejammeren, dat hij, na lang te vergeefs over het bepaalde uitstel gewacht te hebben; eindelijk den post aan een' solicitant had moeten geven, die er ijvering naar gestaan had. Juist éénen dag te laat had hij den brief ontvangen, en uit de dagteekening gezien, dat dezelve zonder het verwijl van eenen dag, nog altoos tijdig genoeg zou aangekomen zijn. Aan verwijtingen van den kant des vaders kon het onder deze omstandigheden niet ontbreken; hij zeide hem eindelijk; dat hij al voor hem gedaan had, wat hij kon, dat het nu zijne eigene zaak was om zich voort te helpen. Maar gelijk het doorgaans gaat, dat men zijne eigene fouten zoo veel mogelijk op een ander schuift, zoo moest thans de arme Robijn aan het gansche onheil schuld zijn. »Had ik zeide Loiter, niet om den ezel een kwartier lang in den sleutel moeten blazen, zoo was de brief nog te regter tijd aangekomen." Robijn werd geroepen en met eene, in het huis Tardif geheel ongewone haastigheid betaald en weggezonden.

Onder al de middelen, om zijne fortuin te maken, is het kortste, zoo al niet het aangenaamste, eene rijke erfgename te trouwen. Een paar mijlen van het kasteel woonde een gentleman, met name Tubbs, die eene eenige dochter had. Het meisje zou mettertijd zoo omtrent een 4000 ponden sterling inkomsten erven. De jonge Tardif stond bij haren vader in een goed blaadje, en was de jonge Clara niet onverschillig; hoe min schoon hij, dank zij den invloed zijner familiespreuken, van gezigt was, zoo kon toch nog altoos een lief, aardig meisje, als Miss Tubbs was, behagen in hem vinden. De eigenlijke sleutel echter, waarmede hij zich ingang in haar hart verschafte, was

zijn fluitspel. Miss Clara was eene groote liefhebster van de piano. het liefst speelde zij den slag van *Prag*, den marsch uit Blaauwbaard en de ouverture van Lodoiska, destijds louter nagelnieuwe stukken, en Loiter achter haar accompagneerde met de fluit. Men kon hem daarbij slechts in één ding berispen, te weten, dat hij altijd drie, vier toetsen ten achteren was. Dit gebrek lag nu eenmaal in zijn gestel; er was daarom niets aan te doen, en wanneer zijne laatste toonen achter Miss Clara's laatste woorden eindelijk vervlogen waren, en zij riep: »Uitmuntend, Master Tardif! Gij zijt maar drie toetsen ten achteren." zoo volgde natuurlijkerwijze het antwoord: »*Mieux vaut tard que jamais*, Miss Tubbs."

De goede verstandhouding der jonge lieden ontging de oogen der ouderen niet. De Baronet zag het zeer gaarne; want hij had zijn' tweeden geboren zoon hartelijk lief, en zou er alles in de wereld om hebben gegeven, behalve geld, om hem goed te verzorgen. Ook vader Tubbs zou niet ligt iets tegen de huwelijksverbindtenis hebben gehad. Dikwijls en sterk drong het meisje hem aan, dat hij zich toch verklaren zou, maar de zinspreuk zijns huizes van moeders zijde hield hem gestadig daarvan terug; toen op eens Master Lumpy, schildknaap, bij vader Topps, zijn' buurman; uitdrukkelijk om de hand der dochter aanhield. Nu begon Tardif eerst te beseffen, dat er geen tijd meer te verliezen was, en hij besloot eindelijk met den vader van Clara een ernstig woord te spreken. »Ik vrees, dat het te laat zal zijn," zeide Freule Tubbs; »hadt gij u verklaard, eer die fatale heer met zijne 5000 ponden inkomsten hem het hoofd op hol bragt, dan... maar nu vrees ik, dat het te laat is." Loiter stelde haar gerust, en begaf zich naar den heer Tubbs. De dochter had gelijk had: de heer Lumpy, heette het, was eene te goede partij voor zijne dochter, dan dat hij hem kon of wilde afwijzen; het deed hem zeer leed, want vóór dat aanzoek zou hij hem als schoonzoon lief en dierbaar geweest zijn. Tot afscheid gaf hem de oude heer den vriendelijken raad, om vóór de huwelijksverbindtenis en het vertrek zijner dochter zijn huis niet weder te betreden. »Naderhand," zeide hij, »kunt gij mij bezoeken, zoo dikwijls gij wilt." Eer Loiter het huis verliet, vonden intusschen de gelieven gelegenheid om elkander een oogenblik onder vier oogen te spreken; ras was er een plan beraamd om het meisje te schaken, alles afgesproken en plaats en uur bepaald. »Dus precies om vier ure, lieve Loiter! maar zeker, hoor!" dit waren Clara's laatste woorden. »Zonder fout, dierbare Clara!" hernam Master Tardif.

Eene postchais met vier paarden werden tegen 's anderdaags morgens te drie ure besteld; zij moest voor het dorp *Limpingham* op den weg naar *Londen* stil houden. Kwartier voor drieën werd Tardif wakker, de Novembernacht was donker en guur. »Eerst kwartier voor drieën!" dacht de ongeduldige minnaar; »dan kan ik nog wel een weinigje slapen." Het leed niet lang, of de klok sloeg drie; Tardif rees eens op zijn gemak omhoog en zag door de glazen. »Een akelige morgen!" zeide hij huiverend. »Waarlijk! daar moet niets minder op til zijn dan met zijn meisje op de vlugt te gaan, als iemand in zulk weder uit het warme bed moet! Maar ik heb nog een heel uur tijd; spoed ik mij, zoo ben ik binnen een kwartier aan de kleine deur van het park daarover. Alles wel berekend, blijft mij altijd nog een kwartiertje, en zoo lang kan ik nog blijven liggen. Het sloeg kwartier over drieën. »Ik scheer mij niet; weder tien minuten gewonnen." Eindelijk om half vier stond hij op en zeide bij zich zelven, vier uren heet bij een *rendezvous* zoo veel als half vijf. Een kwartier uurs voor den bestemden tijd trippelde Freule Tubbs van ongeduld bij de kleine parkdeur, een kwartier na het vastgestelde uur brak Tardif van het kasteel *Neverdone* op. Toen hij het deurtje naderde, werd hij tot zijne vreugde door den dikken nevel heen de omtrekken eener menschelijke gedaante gewaar. »Mijn engel!" riep hij met uitgebreide armen. — »Zoo! komt gij eindelijk? Het is het grootste toeval van de wereld, dat ik heden zoo vroeg ben opgestaan, en wel, dat ik juist hier langs moest komen. Daar trof ik Clara aan; en op mijn eer, mijnheer Loiter, ik heb van geluk te spreken: een paar minuten vroeger, woort gij uit het gezigt geweest. Maar ditmaal, vriendje, zijt gij een kwartier te laat gekomen." Daarmede draaide zich Master Tubbs om, Tardif deed dit insgelijks en legde zich te bed. Den volgenden Donderdag stond in het *Limpinghammer* weekblad eene advertentie, dat de heer Simon Lumpy, schildknaap, met Freule Clara Tubbs getrouwd was. Dit ongeluk maakt zulk een' diepen indruk op Tardif, dat hij besloot om nimmer te trouwen, en hij is deze belofte ook getrouw nagekomen.

Door Amor schromelijk bedrogen, wendde zich Tardif naar den politiek, en toen in het achtbare vlek *Rottenbury* de plaats van volksvertegenwoordiger was opengevallen, trad hij bij de verkiezingen als candidaat op. Hij had geene andere aanbeveling voor zich, dan zijne talenten en zijn achtenswaardig karakter: want de invloed zijner familie en de drieduizend pond, die hem zijn vader voorschoot, konden bij de onafhankelijke kiezers van *Rottenbury* niet in aanmerking komen. Hij trad intusschen zoo krachtvol tegen zijnen mededinger Lord Georg Pliant op; dat zich niet wel vooruit zeggen liet, wie de overwinning zou behalen. Wien anders zijne traagheid en zijn eeuwig talmen bekend was, kon zich over zijne zeggingskracht en bekwaamheid niet genoeg verwonderen. Hij was, zoo hij meende, bij al de personen rond geweest, welke in *Rottenbury* eene stem hadden, eenen eenigen kiezer uitgezonderd, eenen pachter, die in een dorp zeven mijlen van het vlek woonde; dien zou hij naderhand wel spreken. Juist drie uren, voor dat de kieslijst (poll) geopend werd, riep hij om zijn paard, om naar den pachter te rijden. Hij had reeds zijn' eenen voet in den stijgbeugel, toen men hem de Londener Nieuwsbladen bragt. Hij zag ze in, liep de aankondigingen door en vond een artikel over een paarden-wedloop, waar hij bij geinteresseerd was. »Ho! ho!" zeide hij, »daar kan ik zestig guinjes bij verliezen! Wanneer ik terug ben, moet ik... maar neen, ik moet dadelijk aan mijn' vriend Snaffle schrijven... neen toch niet, beter, ik geef vooraf een' bezoek... neen, ik schrijf, en de zaak is mij van den hals geschoven." Hij ging weder in zijne kamer en schreef een' langen brief wegens den gewigtigen handel van zestig guinjes; daarop reed hij weg om Master Grubthorpe om zijne stem te verzoeken. Onderweg ontmoette hij Lord Georg Pliant, en de heeren groetten elkander eventjes, Nadat Tardif den pachter zijn aanzoek had opengelegd, zeide deze: »He! waarom komt gij zoo laat? Lord Georg is wel tienmaal bij mij geweest. Ik heb hem nooit mijne stem willen beloven, wijl ik altijd dacht, dat gij nog komen zoudt, en ik u beter ken; maar van daag, toen gij naar alle waarschijnlijkheid in het geheel niet kwaamt, moest ik eindelijk ook aan mij zelven denken, en dus heb ik zoo op het oogenblik mijne stem aan zijne heerlijkheid toegezegd. Waarom zijt gij ook niet één kwartier vroeger gekomen?" Bij het sluiten der kiezing kwam het volgende resultaat: Lord Georg Pliant 371 stemmen, Loiter Tardiff 370 stemmen. — Hoera! vivat Pliant! (*Het vervolg hierna.*)

De Jaarwedde.

Ten tijde van de krooning van Lodewijk *den Zestiende*, woonde in de Stad Chateneu in *Frankrijk* eene buitengewoon leelijke oude vrijster genaamd Therese, en de allereerste gedachten die men bij het aanschouwen van jufvrouw Therese had, was, dat zij juist op het punt was, om de reis naar eene betere wereld aan te nemen; de weinige haren, welke zij nog overig had, waren zoo grijs als die van eenen *Das*, hare kaken waren gerimpeld als Winter-Bloemkool, zij kuchte zoodanigerwijze dat bijkans een ieder moest mede kuchen; haar hoofd was door ouderdom en eene beroerte in eene gestadige beweging, even als dat van eenen Chineeschen Mandarijn in trekwind op eenen Schoorsteen-mantel.

Maar zij had geld, en bij gevolg vrienden! deze vrienden zeiden haar op zekeren dag, Therese, gij hebt 5000 livres jaarlijks, dit is echter niet toereikende om u die gemakken des levens te doen genieten, die wij u toewenschen; geef ons het kapitaal daarvan, en wij zullen u daarentegen 15000 livres jaarlijks levenslang verzekeren, daardoor zult gij in staat gesteld worden om alle die weelde te genieten, waartoe gij door uwe eigen verdiensten geregtigd zijt, en in welkers bezit wij u zoo gaarne zagen. —

Het voorstel werd aangenomen. —

Hare vrienden verheugden zich heimelijk met hunnen koop, en oogenschijnlijk hadden zij daartoe dan ook reden, want een hunner was de geneesheer die haar behandelde, en deze verzekerde, dat bij haar verzwakt gestel, en de uitwerking van zijne geneesmiddelen zij onmogelijk langer dan zes maanden konde leven. —

Daarin had hij zich evenwel bedrogen, want de Jufvrouw, even als met opzet om hem teleur te stellen, scheen met eene onbegrijpelijke stoutmoedigheid in het leven te willen blijven. — Zij was ooggetuige van de *expeditie* naar Amerika — betreurde den dood van Lodewijk *den Zestienden* — beoordeelde de zedelessen van het *Directoire* — was in haren schik met den Eersten Consul — zag de krooning van Napoleon — omhelsde Lodewijk *den Achttienden* bij zijne terugkomst — woonde de honderd dagen bij — was tegenwoordig bij de krooning van Karel *den Tienden* — zag de *barrikades* van 1830 — en overleed eerst voor eenige weinige maanden in den hoogen ouderdom van 105 jaren, eenige weinige dagen voor haar overlijden voor het eerst van haar leven, een buitengewoon verlangen te kennen gevende om zich in den echt te begeven. —

De koopers hadden bijkans een millioen betaald voor eene onbeduidende rente van 5000 livres jaarlijks. — Dit regtvaardigt het oude Spreekwoord: »die op de schoenen van eenen stervenden zijne »rekening maakt, zal blootvoets gaan."

Iemand, wegens het zich in den echt begeven met twee Vrouwen tot eene gevangenisstraf veroordeeld zijnde, beklaagde zich zeer over het onregt hem aangedaan door hem te straffen voor eene misdaad *die haar eigen straf met zich brengt*.

Advertentiën.

Aanbesteding.

De Administrateur van Financiën zal, onder de nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche W. I. Bezittingen, aan de minst inschrijvenden aanbesteden, de *onmiddelijke* levering der navolgende artikelen, als:

(100) Honderd *Kapot-Jassen.*
(100) Honderd Zeildoeksche *Hangmatten.*
(12) Twaalf dozijn IJzeren vertinde *Lepels*
(12) Twaalf dito stale *Vorken.*
(12) Twaalf dito *Knipmessen.*
(12) Twaalf dito *Frisser* } **Kammen.**
(12) Twaalf dito *Nauuwe* }
(12) Twaalf dito *Kleder* }
(24) Vier-en-Twintig dozijn *Schoen* } **Borstels.**

op de condition en voorwaarden welke voor de gegadigden, ten lokale der Financiele Administratie ter lezing liggen, alwaar de verzegelde inschrijvings-billetten, vergezeld van monsters, zullen worden aangenomen tot aanstaande Donderdag den *tweeden* April, des mogens *negen* uren.

Paramaribo, den 25 Maart 1835.

De Administrateur voornoemd,
Ch. LEERS.

De Koloniale Ontvanger en Betaalmeester, informeert bij deze den Patentpligtigen, dat de Acten van Patent voor het loopende dienstjaar, tegen intrekking der afgegevene bewijzen, van ingeleverde Declaratoiren van ter bekoming van Patent, ten zijnen Kantore verkrijgbaar zijn. En herinnert tevens den Patentschuldigen, aan de voldoening der *eerste* termijn van het verschuldigde Patentregt, voor het laatst dezer Maand, als zullende de nalatigen ter vervolging worden overgegeven.

Paramaribo, den 26 Maart 1835.

De Ontvanger en Betaalmeester voornoemd,
WESENHAGEN.

N. J. C. BAARS,

(15882) Biedt te koop aan:

Z. M.- en Komijne Kaas; Boter; Ham; gerookt Vleesch; Rookspek; Worst; Saucijsjes; hollandsche Haring; Anchovisch; Aardappelen, Augurkjes; Olijven; Charlotten in Zuur; Rozijnen; Amandelen; Korenten; Pruimen; Appelen; Peeren; Maccaronie; Fermiseili; gebraden Ossen en Kalfsvleesch; versche Zalm; Kreeften in blik.

Roode-, Madera-, Rijn-, Port- en Champagne Wijn; Cognac- en Witte Brandewijn; Likeuren; Jenever in kelders en in kruiken, Wit Princesse Bier en Engelsch Porter.

Supra fijne Zwarte Rokken en Kamizolen; Bronse-, Olijf- en Bruine Jassen; Blaauwe- en Groene Kabaatjes.

Patent-, Lijn- en Raap Olie; aangemaakt en drooge Witlood; echt Fermillioen; Berlijnsch Blaauw; Cromaat-, Vriesch- en Spaansch Groen; Cromaat Geel en Geel Oker; roode Menie; Engelsch Bruin; gemalen Potlood; Timmerkrijt; Goudglit enz. — Verfkwasten; Penselen en Schuijerwerk in soorten; Katoenzakkendoek; Lubecker Rollen en Bindgaren &c.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 26 dezer, het Schip *Wilhelmina en Maria*, Kapt. J. J. Bart, naar *Amsterdam*; lading: 17 vaten en 1202 balen heele Koffij, 3 vaten en 249 balen gebrokene Koffij, 226 balen schoone Katoen, 29 ps. Hout, 10 vaten Arowroet en 3 kisten Indigo.

Idem, het Schip *Margaretha*, Kapt H. Hagers, naar *Rotterdam*; lading 190 vaten Suiker, 49 balen schoone Katoen, 36 vaten Rum en 7 kisten Goma.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van **BOON & Co.**